

Hồi 47

Bức Màn Thưa Lay Động

Thấy Đào lão đã đi, Phí Độc Hành cũng đứng lên theo .
Hắn vòng tay trước Bạch Xuân Phương:

- Thuộc hạ xin cáo thối .

Hắn quay mình trở ra , nhưng Bạch Xuân Phương vụt nói:

- Đợi một chút.

Phí Độc Hành quay lại:

- Chẳng hay Tổng Hiệu Úy có điều chi dạy bảo .

Bạch Xuân Phương lạnh lùng:

- Tự nhiên là có .

Nàng ngồi trở xuống và quét tia mắt như đao vào mặt hắn:

- Hình như muốn làm vui lòng kẻ đôi bên phải không?

Phí Độc Hành đáp:

- Tổng Hiệu Úy minh giám, thuộc chạ thật không có ý muốn làm vui lòng bất cứ một ai .

Bạch Xuân Phương gặng lại:

- Có đúng như thế không?

Phí Độc Hành đáp:

- Đúng như thế !

Bạch Xuân Phương hỏi:

- Thế thì tại sao khi Đào lão hỏi kẻ trộm từ đâu đến, người lại không trả lời ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bởi vì chưa có lệnh của Tổng Hiệu Úy nên thuộc hạ không dám hót lời .

Bạch Xuân Phương nhìn vào mặt hắn:

- Người phục ta đến như thế à ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tổng Hiệu Úy là thượng ty, thuộc hạ phải tự nhiên phục tùng.

Bạch Xuân Phương cười nhẹ:

- Người giỏi nói lắm, quá giỏi về khoa nói chuyện lắm ...

Nàng lại nhìn vào mặt hắn:

- Người đã biết, ta cũng có gì không thừa nhận, thật ta cố ý hành người, trừng trị người, nhưng không ngờ ...

Nàng vụt đập mạnh tay xuống bàn, mắt nàng long lên:

- Cho người biết, ta không cần ai cảm thông, ta không cần ai thương hại .

Phí Độc Hành nhượng mắt:

- Tổng Hiệu Úy đã nói đến đây, thuộc hạ dám hỏi, chẳng hay thuộc hạ có gì không phải mà Tổng Hiệu Úy cần trừng trị thuộc hạ .

Bạch Xuân Phương đứng phắt lên:

- Người chất vấn ta đó phải không ?

Phí Độc Hành đáp:

- Thuộc hạ không dám, thuộc hỏi chỉ muốn tìm sự thật.

Bạch Xuân Phương gật đầu :

- Muốn hiểu sự thật, được, tại vì ta không thích người .

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Tổng Hiệu Úy không thích thuộc hạ, có phải thật thế không ? Thuộc hạ nhớ lần gặp ở Trương Gia Khẩu trong hẻm “Móng Ngựa”, Tổng Hiệu Úy từng bộc lộ cảm tình ...

Bạch Xuân Phương tái mặt, nàng nhích tới dang tay tát vào mặt hắn.

Phí Độc Hành không tránh, hắn đưa tay lên kẹp chặt cổ tay nàng .

Hắn cười :

- Tổng Hiệu Úy, đánh ai thì được, nhưng với thuộc hạ thì không được.

Bạch Xuân Phương vùng mạnh:

- Buông, ta không đánh người được? Có người cho người dựa mạnh lắm phải không? Hừ, bằng vào một việc phạm thượng này , ta đủ để giết người.

Nàng vùng thật mạnh, nhưng cổ tay như dính cứng vào kẽm sắt.

Phí Độc Hành thản nhiên:

- Tổng Hiệu Úy, thuộc hạ không cần phải dựa vào ai cả , nhưng Tổng Hiệu Úy cần phải biết sinh ra chuyện lời thôi, đối với thuộc hạ thì không sao cả , nhưng đối với Tổng Hiệu Úy thì không tốt lắm đâu, nếu một mai có chuyện xung đột, người không thể ở được nơi đây không phải thuộc hạ mà là Tổng Hiệu Úy đó .

Bạch Xuân Phương không vùng nữa, nàng quắc mắt:

- Người ... người muốn nói gì ?

Phí Độc Hành đưa mắt ngó cô a hoàn đang đứng một bên, cô ta hoảng hốt đứng đơ như kẻ mất hồn.

Hắn nói:

- Tổng Hiệu Úy có thể cho người lui ra hết ?

Do dự một giây, Bạch Xuân Phương ngó cô a hoàn, hất mặt:

- Ngọc Xuân, hãy lui vào .

Cô a hoàn định tĩnh tĩnh thần riu riu rút vào trong.

Bạch Xuân Phương hỏi:

- Người muốn gì ?

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Bạch cô nương, tôi xin nói với cô nương một người, người cầm đầu “Thần Châu Thất Hiệp” Cố Đại Tiên Sinh!

Hai tiếng cô nương thay cho Tổng Hiệu Úy đã làm cho Bạch Xuân Phương rúng động, tiếp theo sau tám tiếng “Thần Châu Thất Hiệp Cố Đại Tiên Sinh” càng làm cho nàng tái mặt ...

Nàng nhìn trân vào mặt hắn, đôi mắt nàng mở tròn xoe, nàng nói không ra tiếng...

Thật lâu , nàng lấy lại bình tĩnh, nàng hỏi:

- Người ... người muốn nói gì ? “Thần Châu Thất Hiệp, Cố Đại Tiên Sinh” làm sao ?

Phí Độc Hành cười cười:

- Cô nương hẹp lượng quá !

Hắn buông tay nàng và quay bước ra ngoài .

Bạch Xuân Phương trầm giọng:

- Đứng lại .

Phí Độc Hành dừng lại, nhưng hắn cũng không quay mặt.

Bạch Xuân Phương trở lại giọng lạnh băng:

- Tại làm sao ngươi biết ?

Phí Độc Hành chấp tay sau đít, hắn nói thật thản nhiên:

- Bạch cô nương, chuyện trong giang hồ, tôi có biết nhiều lắm, mấy vị sư huynh của cô nương đã bức bách tôi, tôi cố nhẫn nhịn, mong cô nương đừng bức bách tôi quá lắm.

Bạch Xuân Phương lại thêm một lần rúng động, nhưng nàng cười lạt:

- Người dừng vội đắc ý, chính ta cũng biết cái tẩy của người rồi .

Phí Độc Hành quay mặt mỉm cười:

- Sao ? Cái tẩy của tôi như thế nào ? Không, không có gì đáng nói, tôi có thể thừa nhận trước mặt cô nương tôi là Phí Mộ Thư, nhưng Trung Đường Phủ có thể dung nạp được Phí Mộ Thư, chứ nhất định không thể dung nạp được đệ tử của “Thần Châu Thất Hiệp”.

Bạch Xuân Phương gần giọng:

- Trung Đường Phủ dung nạp được người, nhưng những nha môn khác, nhất là triều đình không thể nào dung nạp.

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Bạch cô nương , sao cô nương không thông minh chút nào cả thế ? Trung Đường Phủ đã dung nạp tôi rồi. Chỉ cần tôi không thừa nhận với tôi là Phí Mộ Thư thì ai làm gì tôi được?

Bạch Xuân Phương cười khẩy:

- Người dừng đắc ý, ta có biện pháp làm cho Trung Đường Phủ không dung nạp con người của người.

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Bạch cô nương, tôi đang muốn được nghe biện pháp cao minh.

Bạch Xuân Phương mím môi:

- Ta vì thẹn mà không muốn nói, nhưng đến lúc cần thiết ta sẽ nói trước mặt Hòa Khôn.

Phí Độc Hành rung động, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh:

- Tôi không hiểu được ý cô nương.

Bạch Xuân Phương cười nhẹ:

- Người đừng có ép buộc ta phải nói những việc mà ta thẹn không muốn nói, ta chỉ nhắc cho người một cái tên Thập Sát Hải biết chưa ?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Tôi có ở Thập Sát Hải, nhưng tôi không hiểu ý cô nương.

Bạch Xuân Phương gần giọng:

- Người hãy còn cố tình không biết thì ta nhắc cho người một tên người, Cửu phu nhân.

Phí Độc Hành nghe tim đập mạnh, hắn biết ngay Tuệ Hương là người của Bạch Xuân Phương, nhưng hắn không ngờ cô ta lại có thể biết chuyện riêng của hắn.

Hắn vẫn thản nhiên:

- Cữu phu nhân? Tôi vẫn không hiểu ý của cô nương.

Bạch Xuân Phương nhìn xói vào mặt hắn:

- Người không hiểu rồi có ngày sẽ có người cho người hiểu .

Phí Độc Hành ngó thẳng vào mặt nàng và hắn vụt cười:

- Tôi không ngờ đệ tử của Cố Đại Tiên Sinh mà lại giỏi tài bịa chuyện như thế, được rồi tôi chờ .

Hắn quay mặt bỏ đi .

Bạch Xuân Phương lại gắt:

- Đứng lại .

Hắn quay lại hỏi:

- Cô nương có chuyện chi ?

Bạch Xuân Phương ngó hắn bằng đôi mắt như muốn ... ăn tươi nuốt sống:

- Ta nói cho người biết, từ đây về sau, ta không chạm người, người cũng đừng chạm vào ta .

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Cô nương đã lầm, từ trước đến nay, tôi không hề chạm đến một ai, tôi hành động hoàn toàn vì tự vệ, nếu tôi có ý chạm vào người khác thì , tôi nói chắc cô nương không thích nghe, nếu tôi có ý đó thì mấy vị sư huynh của cô nương đã bị hạ rồi, chắc cô nương biết tôi có khả năng làm được.

Hắn dứt câu là quay mặt đi luôn.

Bạch Xuân Phương đứng yên một chỗ , nàng đứng bất động.

Nàng không nói gì thêm, nàng để cho hắn đi luôn ra khỏi cửa và ngồi phịch xuống gục đầu bên cạnh khay trà ...

Bạch Xuân Phương không hiểu tại sao hắn lại biết được tung tích của nàng.

Một sự thật mà nàng không làm sao có thể nhắc đến được. Quả nhiên, hắn là một tay lợi hại, không được xem thường.

Nếu như hắn có tính vào làm việc cho Hòa Khôn tại Trung Đường Phủ này, thì trở ngại vào các công việc sắp tới đây không phải là không có .

Nàng đã cố tình loại bỏ hắn ra khỏi Trung Đường Phủ, nhưng lực bất tòng tâm. Bây giờ không còn có cơ hội để loại bỏ hắn nữa rồi, nếu như nàng không muốn lộ ra tung tích thật của nàng.

Mai đây, nàng phải về xin ý kiến của sư phụ và các vị thúc bá về trường hợp của hấn. Nhứt định các vị sẽ có phương pháp loại trừ hấn ra khỏi Trung Đường Phủ .

Bạch Xuân Phương đã quyết định như vậy.

Nàng thối tắt đèn và đi nghỉ .

Qua ngày hôm sau, một bữa tiệc lớn do Đào sư gia mở ra, để chúc mừng sự thành công của Phí Độc Hành.

Dĩ nhiên, quan Tổng Hiệu Úy Bạch Xuân Phương cũng phải có mặt để mừng công của thuộc hạ .

Ba viên Hiệu Úy kia, giờ đây đã có phần kiêng nể Phí Độc Hành.

Bởi vì hấn đã làm thành công một việc. Mà việc đó không phải dễ làm. Nếu không muốn nói là vạn lần khó khăn.

Điều đó chứng tỏ hấn không phải là tay mơ , tay dễ chọc vào để đùa giỡn được.

Đêm nay, trên bàn tiệc có những người ngồi dự . Đầu tiên là Đào Bằng, thứ đến là Tổng Hiệu Úy Bạch Xuân Phương, rồi Phí Độc Hành, Đỗ Nghị, Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiêu Vân và Mạng Linh.

Bọn họ là những nhân vật chủ chốt trong Trung Đường Phủ này .

Họ có thể quyết định các việc trong phủ mà không cần báo trước lên trên.

Đào sư gia nâng ly lên cười ha hả nói:

- Phí lão đệ . Ta xin mừng lão đệ một ly rượu . Quả thật, lão đệ đã lập được một kỳ tích lớn. Không phải ta nói khoát , sợ trên thế gian này không tìm ra được một người tài giỏi như vậy . Nào, lão đệ hãy nâng ly cùng ta, để chúc mừng thắng lợi.

Phí Độc Hành vội đứng lên, vòng tay đáp lễ , rồi đáp:

- Thật Đào sư gia quá thương nên không tiếc lời khen tặng thuộc hạ như vậy . Chớ một việc cỏn con như vậy ai cũng làm được cả . Chẳng qua vì Tổng Hiệu Úy thấy chuyện dễ , cố tình sai khiến thuộc hạ làm, để lập một chút công trạng cho chức vụ của thuộc hạ . May mà thuộc hạ không làm nhục mạng của Tổng Hiệu Úy, không phụ lòng tốt của Đào sư gia tiến dẫn cho thuộc hạ .

Người ngoài nghe hấn nói, thì nhận thấy lời nói khiêm nhường, lễ phép cực cùng.

Nhưng nó đã làm cho Tổng Hiệu Úy Bạch Xuân Phương biến sắc, nàng lấy lại vẻ bình tĩnh ngay, hơi mỉm cười.

Đào sư gia và Đỗ Nghị cất tiếng cười vang.

Ba vị Hiệu Úy kia thấy vậy cũng ngỏ lời chúc tụng.

Đỗ Nghị đứng lên, tay cầm ly rượu nói:

- Phí huynh, xin cạn ly này cùng với đệ, đệ xin chúc mừng thắng lợi của Phí huynh.

Phí Độc Hành cũng đứng lên, tay nâng ly đáp:

- Đỗ huynh, tiểu đệ xin cảm ơn Đỗ huynh.

Hai người ngửa cổ uống cạn ly rượu .

Không thể im lặng được, Bạch Xuân Phương cũng đứng lên, tay nâng ly rượu mời Phí Độc Hành:

- Ta cũng mừng cho sự thành công của Hiệu Úy . Chúc Hiệu Úy lập được nhiều chiến công khác.

Phí Độc Hành mỉm cười, tay đón ly rượu đáp:

- Thuộc hạ chẳng qua là nhờ sự nâng đỡ của Tổng Hiệu Úy mà thôi . Nhờ hồng phúc của Tổng Hiệu Úy may mà thuộc hạ thành công trong việc này . Thật thuộc hạ muôn vàn đội ơn Tổng Hiệu Úy, không bao giờ dám quên.

Trước những lời khách sáo của hắn, làm cho quan Tổng Hiệu Úy hơi thay đổi sắc mặt, rồi Bạch Xuân Phương lấy lại bình tĩnh ngay . Nàng khẽ nhếch môi cười đáp lại:

- Quan Hiệu Úy quá lời . Với tài sức của Hiệu Úy nữa, mong Hiệu Úy nhớ hoài câu chuyện của chúng ta .

Nàng muốn nhắc khéo hắn lời giao kết của hai người đêm hôm qua .

Phí Độc Hành làm gì mà chẳng hiểu lời nói này của nàng. Hắn tươi cười nói:

- Thuộc hạ lúc nào cũng chờ chỉ thị của Tổng Hiệu Úy, làm gì dám quên. Xin Tổng Hiệu Úy đừng bận tâm tới thuộc hạ làm gì .

Lời đáp của hắn chỉ một mình Bạch Xuân Phương là hiểu rõ được.

Hắn muốn nhấn nhủ với nàng đừng để tâm tới việc của hắn. Mỗi người lo công việc của mình, đừng làm phiền nhau là đủ rồi .

Bạch Xuân Phương mỉm cười nhẹ giọng:

- Đa tạ Hiệu Úy có lòng như vậy.

Mọi người trong bàn tiệc đều cất tiếng cười vui vẻ khi thấy hai người không còn căng thẳng với nhau nữa . Họ đều nâng ly chúc tụng rồi uống cạn.

- o O o -